

[Hans Thyge Jacobsen.]
den højtærede Kirkeminister til Vejleder i den ædle Kunst at referere og argumentere loyalt.

Jeg skal dernæst tillade mig i Korthed at kommentere nogle af den højtærede Kirkeministers Udtalelser vedrørende hans Planer om Nedlægning af Præsteembeder. Som ærede Medlemmer, og jeg tænker særlig det ærede Medlem Hr. Steen, vil have bemærket, kunde Ministeren ikke opfylde den Betingelse for Medvirken til disse Planers Udførelse, som det ærede Medlem Hr. Steen stillede, den nemlig, at Sagen skulde indbringes for Rigsdagen og ved Lovgivning finde sin Afgørelse. Ministeren kan altsaa her ikke vente Tilslutning heller fra det ærede Medlem Hr. Steen. Det er ved at blive et af den Slags Spørgsmaal, som højlødt kræver Besvarelse: Hvilken Tilslutning den højtærede Kirkeminister overhovedet har i denne Sal. Som det vil være ærede Medlemmer her bekendt af det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmits Udtalelser, af mine Udtalelser, er ingen Tilslutning mulig fra Venstre eller det konservative Folkeparti, og som det ligeledes vil være ærede Medlemmer bekendt, er ingen Tilslutning nu mulig fra det ærede Medlem Hr. Steen — om det ærede Medlem Hr. Steen repræsenterer flere Stemmer indenfor sit Parti end sin egen, ved jeg ikke noget om, det vilde ogsaa være gavnligt, tror jeg, om dette paa en eller anden Maade blev tilkendegivet. Og saa har vi jo under den hidtil forløbne Del af Finanslovdebatten ikke hørt en eneste Røst løfte sig fra socialdemokratisk Side til Forsvar for den højtærede Kirkeministers Planer paa dette Omraade, ikke en eneste. (*Statsministeren* [Stauning]: Det er aldeles ikke nødvendigt). Jo, det er nødvendigt, højtærede Statsminister, thi saa længe en saadan Røst ikke løfter sig, og saa længe vi andre ude omkring fra Landet faar Vidnesbyrd paa Vidnesbyrd, ogsaa fra socialdemokratiske Vælgere, om den Uro, som den højtærede Kirkeministers Planer vækker i Befolkningen, er det nødvendigt, at vi faar klart og tydeligt at vide, om den højtærede Kirkeminister har nogen synderlig Tilslutning til disse sine Planer. Nu vil den højtærede Kirkeminister fornemmelig støtte sig til en Kommissionsbetænkning, fra den Kommission, som af Ministeren dertil blev nedsat paa den Maade, at den højtærede Minister selv udpegede de 7 af 11 Medlemmer — jeg siger dette blot til Orientering. Men denne Kommissionsbetænkning udtaler jo, at Kommissionen — der staar nu Udvalget — maa anse det for

betænkeligt at tilraade Sammenlægninger, hvor Flertallet af de valgte Menighedsraadsmedlemmer modsætter sig disse ud fra Grunde, som kan finde Støtte fra Stedets Provst og Biskop. Nu er det ved at blive Spørgsmaalet, om den højtærede Kirkeminister overhovedet har Tilslutning fra den en Gang afgivne Kommissionsbetænkning længere; thi overfor min Opfordring til den højtærede Kirkeminister, som ikke gik i samme Retning som det ærede Medlem Hr. Steens, men som gik ud paa at lade Sagen blive afgjort ved det paagældende Menighedsraads Svar, kunde den højtærede Minister jo heller ikke stille sig imødekommende. Men naar den højtærede Kirkeminister ikke kan lade Menighedsraadets Svar være afgørende, saa forekommer det mig, at den Støtte, som den højtærede Minister søger i Kommissionsbetænkningen, er ved at blive af en noget tvivlsom Karakter.

Jeg takker dernæst den højtærede Kirkeminister for den klare Udtalelse, at han ikke vil lade Sagen finde sin endelige Afgørelse ved det paagældende Menighedsraads Svar — saa ved vi det klart og tydeligt. Det interesserer mig mindre, at den højtærede Kirkeminister siger, at han i Forvejen, før Sammenlægningen bliver til Virkelighed, vil have talt personlig med det paagældende Menighedsraad. Den højtærede Kirkeminister, som ikke er alt for ivrig til at anerkende det kirkelige Selvstyre, sognevis forstaaet, har i hvert Fald ingen Vanskelighed ved at anerkende sit eget Selvstyre i den kirkelige Administration. Det forholder sig jo saaledes, at den kirkelige Administration indtager en Særstilling i Forholdet til de øvrige Administrationsgrene, idet den her i hvert Fald for en stor Del finder Sted ved kongelige Resolutioner udenom Rigsdagen. Det forholder sig jo saaledes, at Kirkeministeren altid har en noget anden Stilling i sin Administrationsvirksomhed end de øvrige Ministre. Det har ikke været vanskeligt for den nuværende Kirkeminister at anerkende sit eget Selvstyre paa dette Omraade. Jeg maa udtrykke min Forbavselse over, at det er en demokratisk Minister, hvem dette ikke volder Vanskelighed. Jeg kunde bedre have tænkt mig, at det ikke havde voldt Vanskelighed for en af de gamle autokratiske Ministre. Men saadan er det.

Af det foregaaende vil man forstaa, at den højtærede Kirkeminister efter min Opfattelse ikke er forsynet med synderlig Tilslutning fra noget Hold til disse Planers Gennemførelse.

Til Slut vil jeg tale lidt om den sag-